

Lluís Serra i Emília Illamola

MARIA JOSEP CASTILLO

Després d'un número de *fonts*, l'anterior, en què es van comentar llibres d'àmbit comarcal, hi tornem ara amb obres d'autors argentonins de recent publicació.

Quan Argentona era de pagès

El passat dia 2 de gener, divendres, es va fer al Saló de Pedra la presentació del llibre *Quan Argentona era de pagès*. L'endemà el Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell nomenava el seu autor, Lluís Serra, juntament amb un altre vilatà, en Josep Lladó, socis d'honor de l'entitat. Si a això hi afegim que el número 61 de la revista *fonts*, publicat al mateix temps, dedicà més de quatre pàgines a l'entrevista que en Quico Villà havia fet a en Lluís, tenim raons per afirmar, tal com va dir en Quico, que el primer mes d'enguany ha estat a Argentona el mes d'en Lluís Serra, per la coincidència en el temps dels tres esdeveniments.

Fruit de l'interès de la família que els escrits del pare quedessin recollits, i comptant amb la col·laboració del Centre d'Estudis, el llibre d'en Lluís ha vist la llum, encara que alguns dels escrits que el conformen ja els havíem pogut llegir en diverses publicacions locals. Perquè el llibre és això, un recull d'escrits que tenen en comú, a part de la seva autoria, l'escenari: Argentona. Al pròleg, Llorenç Soldevila ja ens aproxima el seu contingut: la memòria de Lluís Serra en forma de calidoscopi, aplegant en un volum el passat de la vila més o menys immediat, així com passatges de la vida de l'autor com a argentoní

de mena. Autodidacte, curiós, i amb ganes d'escriure, Serra ens deixa en els seus articles bocinets del passat d'Argentona, del seu patrimoni o algunes de les seves vivències.

Després d'una introducció en què l'autor ens presenta el recull, l'obra s'articula en sis parts. La primera, la més llarga, està dedicada a les masies del poble. De Can Comalada a Can Bellatriu passant per Can Pins o Ca l'Altafulla, una quarantena de masies desfilen per les pàgines del llibre. D'elles se'ns explica la història, llegendes, arquitectura i anècdotes. Tot plegat ens fa present el ric patrimoni rural d'un poble que durant segles ha tingut en aquest habitat dispers un puntal de la seva economia: la terra i els seus fruits.

Justament a aquesta activitat agrícola es refereix el segon capítol, que recull articles relacionats amb la vida rural, amb els productes del camp (vinya, patates...); amb la festivitat de Sant Antoni, sant protector del animals, tan importants per la vida a pagès, i la festa dels Tres Tombs; amb el projectat museu de la pagesia; o amb els rellotges de sol, que presideixen façanes de molts edificis argentonins, que marquen el pas del temps de manera més poètica que qualsevol estri modern i sobre els quals en Joan Pannon va organitzar una exposició fotogràfica.

No podia faltar un capítol dedicat a les fonts d'Argentona. Serra ha format part del Grup de Fonts i per tant n'és un bon coneixedor d'aquest patrimoni argentoní.

La quarta part del recull es titula "La meva gent" i hi apa-

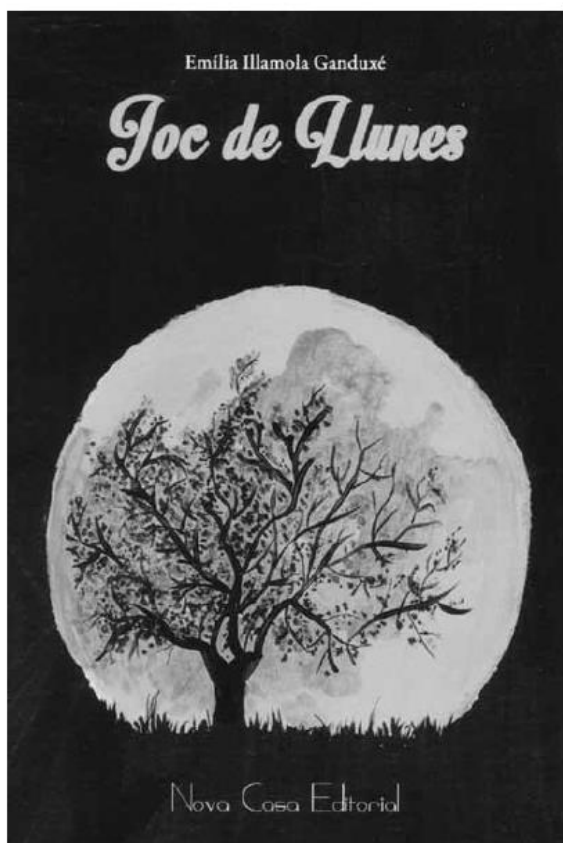
■ Serra i Vives, Lluís

■ *Quan Argentona era de pagès*

■ Argentona; Voliana Edicions, 2014

■ 208 pàgines

reixen escrits sobre personatges que d'una manera o d'una altra han marcat l'autor, han desvetllat el seu interès o, segons ell, mereixen un record millor del que tenen: Ernest Ferrer, el pare Xavier Vergés, el doctor Vintró, Joan Rector, mossèn Santiago Casanova, els membres de la "Penya del Llanto" o els argentonins que participaren en la guerra de Successió. Un dels escrits consisteix en una relació dels motius

■ Illamola Ganduxé, Emília

■ *Joc de llunes*

■ Nova Casa Editorial, 2014

■ 212 pàgines

o malnoms d'Argentona ordenats per carrers i veïnats.

El cinquè capítol, amb el títol d'"Històries", aplega catorze escrits amb anècdotes i curiositats, especialment dels anys de joventut d'en Lluís. I el darrer és un "Calaix de sastre" amb textos que no encaixen en cap dels apartats anteriors, però que, com la resta, ens conviden a mirar enrere, el passat de la nostra vila i del nostre convilatà o a reflexio-

nar amb ell sobre temes o esdeveniments diversos.

Un esquitx de fotografies de masies, dels Tres Tombs, dels membres de la Penya del Llanto o del Grup de les Fonts complementen un llibre que diverses generacions d'argentonins haurien de llegir: els de més edat per recordar al costat d'en Lluís temps passats; els no tan grans per veure com canvien ràpidament els temps i com poques dècades després d'alguns fets explicats, sembla que estiguem a anys llum; i per als més joves, per a la generació dels néts d'en Lluís, queda per sempre més part de la memòria del poble per a la posteritat: les paraules no se les endurà el vent que pugui bufar pel Cap de Creus, allà on l'autor té "despatx".

Joc de llunes

L'estiu passat va veure la llum el segon llibre de l'argentonina Emília Illamola. A la revista *fonts* ja es va ressenyar el primer, el titulat *Fraccions*, aparegut el 2012. En aquesta ocasió l'Emília ha canviat de gènere literari. *Fraccions* podia qualificar-se de prosa poètica, mentre que *Joc de llunes* entra de ple en la narrativa. Des de la seva aparició l'autora l'ha anat presentant a la seva comarca (Mataró, Argentona i Teià) i en altres ciutats catalanes (Barcelona, Girona i Granollers). Es tracta d'una novel·la intimista, de sentiments, on el més important no és el que passa, sinó el que es diu i com es diu. Les protagonistes de la novel·la són dones, concretament tres: la Lia, que podríem considerar

personatge principal, i la Bet i la Lola. No podem oblidar el quart personatge, en aquest cas masculí, l'Andreu. Però aquest darrer no té veu, encara que la trajectòria de les tres dones gira al seu voltant. L'Emília les fa parlar les tres en primera persona, utilitzant recursos literaris com el monòleg o el gènere epistolar. I només a poc a poc entenem la relació que les uneix (i que aquí no desvetllem). La trama no segueix una línia recta, la informació arriba a bocinets, esmicolada.

La prosa de l'Emília, ara sota aquest nou format està, però, plena de poesia. El títol, ja ho és de poètic. I alguns dels capítols fan referència al nostre satèl·lit (pleniluni, clar de lluna, creixent, minvant). Les riques descripcions d'ambients, tant de ciutat com del camp, les emocions vessades de forma sincera, tot plegat fa del llibre un recull d'emocions, de fugides endavant, de penediments... La Lia fuig de ciutat arrossegant la petita Bet, que fuig de la Lia quan es fa gran; i llavors apareix la Lola (a omplir el buit que ha deixat la Bet?)

Estem davant d'una novel·la intimista, que et fa pensar: hauries fet tu el mateix que la Lia o la Bet? Hauries expressat els teus sentiments en lloc d'amagar-los o dissimular-los? Les relacions entre les persones en un món on contactar amb els altres és cada cop més fàcil.

Us convidem, doncs, a llegir el text de l'Emília, així com a participar del seu darrer projecte, una nova novel·la titulada *Una certa onada* que intenta tirar endavant amb el sistema del microme-

